

Arrest

nr. 284 240 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 19 november 2018 in België aan. Zij dient op 12 december 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 13 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij. Bij arrest nr. 276 909 van 2 september 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen voormelde beslissing.

1.2. Op 21 september 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Op 20 oktober 2022 wordt voormelde beslissing ingetrokken door het bestuur. Bij arrest nr. 281 120 van 30 november 2022 wordt het beroep tegen voormelde bijlage 13*quinquies* door de Raad verworpen.

1.3. Op 20 oktober 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

naam : M. T. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Luanda

nationaliteit : Angola

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹⁽²⁾, 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13.12.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02.09.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2022 verklaarde drie maanden zwanger te zijn. Indien nodig stipuleert artikel 74/14 dat de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Gezins-en familieleven

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2022 verklaarde drie maanden zwanger te zijn van een persoon met de Belgische nationaliteit. Voorts verklaarde betrokkene een relatie te hebben met de beweerde vader van haar ongeboren kind. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Voorts merken we op dat er op dit moment geen enkel bewijs van ouder-/vaderschap is. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS en het RVV een psychologisch attest neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Voorts legde betrokkene bij het RVV een medisch certificaat van de gynaecoloog neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 5 en 12 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikel 22 van de Grondwet, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Op grond van artikel 3 EVRM: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het 2 kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

Volgens artikel 12.2 van de terugkeerrichtlijn: “Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan”. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een

terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétenceentièrementliée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitéeprévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêtsupérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjourirrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten 17., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M.G. v.Holland, C- 383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen

vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. 4 In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ». Quod non in casu.

In casu werd verzoekster niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl zij elementen had te maken punten met betrekking tot haar gezondheidstoestand en zijn privéleven. Na lezing van het eerste verzoekschrift heeft de verwerende partij haar beslissing gewoon ingetrokken en een nieuwe genomen, zonder verzoekster te horen.

Wat het hoger belang van het kind betreft, voert de verwerende partij aan dat volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Hoewel artikel 74/14 verzoekster de mogelijkheid biedt bijzondere omstandigheden aan de verwerende partij voor te leggen, ontslaat dit deze laatste niet van de verplichting de situatie van verzoekster ten tijde van de beslissing naar behoren te onderzoeken. Het vereiste van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat door artikel 74/13 is omgezet) bepaalt duidelijk dat de DVZ bij het nemen van een terugkeerbesluit rekening moet houden met het hoger belang van het kind. De DVZ heeft ten onrechte de persoonlijke en huidige situatie van verzoekster, die in haar beroep bewijsstukken heeft overgelegd, niet geanalyseerd en automatisch artikel 7 van de Vreemdelingenwet toegepast.

Wat het bestaan van een gezins- en familieleven betreft, verwijt de verwerende partij verzoekster dat zij geen enkel bewijs heeft geleverd van de realiteit van haar relatie met Meneer I. E. (...), de vader van haar ongeborn kind. Nogmaals, verzoekster is door de wederpartij niet uitgenodigd zich uit te spreken om de realiteit van haar relatie met Meneer I. E. (...) aan te tonen. Meneer I. E. (...) voegt bij dit verzoekschrift een getuigenis waaruit blijkt dat hij dit ongeborn kind wil erkennen en bij hem in België wil blijven (stuk 3).

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart de verwerende partij dat zij niet beschikt over actuele medische informatie waaruit blijkt dat Mevrouw M. T. (...) niet in staat is om te reizen. Mevrouw M. T. (...) is al 4,5 maand zwanger (stuk 4). Mevrouw M. T. (...) wenst bij dit verzoekschrift een zwangerschapsattest in te dienen waaruit blijkt dat zij niet kan reizen (stuk 5). Bovendien hadden de in het eerste verzoekschrift overgelegde psychologische stukken voor verweerder aanleiding moeten zijn om de (psychische) gezondheidstoestand van verzoekster te onderzoeken en daarmee daadwerkelijk rekening te houden (stukken 6 en 7). Quod non in casu.

In conclusie heeft de wederpartij verzoeksters recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Om alle deze redenen verwijt verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikelen 3 en 8 EVRM.

De bestreden beslissing geeft uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormt een verwijderingsbesluit op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand, het familieleven en het hoger belang van het kind wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluit moet in haar schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij dergelijk rekening heeft gehouden met de bijzonder situatie van verzoekster.

In dezelfde zin, zien arresten nr. 249.715 van 23 februari 2021 en nr. 248.213 van 26 januari 2021 van Uw Raad."

2.2. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verder duidt de verwerende partij dat zij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij gaat op omstandige wijze in op deze elementen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleden en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 4 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen:

“Hoger belang van het kind

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2022 verklaarde drie maanden zwanger te zijn. Indien nodig stipuleert artikel 74/14 dat de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Gezins- en familielevens

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2022 verklaarde drie maanden zwanger te zijn van een persoon met de Belgische nationaliteit. Voorts verklaarde betrokkene een relatie te hebben met de beweerde vader van haar ongeboren kind. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Voorts merken we op dat er op dit moment geen enkel bewijs van ouder-/vaderschap is. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij het CGVS en het RVV een psychologisch attest neer. We wijzen er echter op dat dit werd opgesteld door een psycholoog, die geen arts is en bijgevolg geen diagnose stelt. Voorts legde betrokkene bij het RVV een medisch certificaat van de gynaecoloog neer. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.”

2.7. Verzoekende partij betoogt dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing niet werd uitgenodigd om haar standpunt kenbaar te maken. In essentie houdt zij voor dat haar rechten van verdediging, meer bepaald het recht om te worden gehoord, zijn geschonden. Zij stelt elementen inzake haar gezondheidstoestand en privéleven niet te hebben kunnen aanvoeren.

2.8. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren

moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.8.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet betwist dat de verwerende partij in ogenschouw heeft genomen dat zij zwanger is. Dienaangaande stelt de verwerende partij dat indien nodig de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan verlengd worden in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden. Door erop te wijzen dat zij niet gehoord werd maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het horen tot een andere besluitvorming aanleiding had kunnen geven. Verzoekende partij lijkt er met haar betoog van uit te gaan dat omdat zij zwanger is haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgegeven worden maar de Raad wijst erop dat een zwangerschap geen afbreuk doet aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij. Bijgevolg is het ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ondanks de zwangerschap toch een verwijderingsmaatregel op te leggen, temeer verzoekende partij niet aantoont dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing de zwangerschap haar verhinderde te reizen. Blijkens de door de verzoekende partij voorgelegde stukken is de bevalling immers voorzien op 7 april 2023. De vrijwillige termijn voor uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten bedroeg dertig dagen. Ten laatste eind november 2022 diende verzoekende partij aldus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij die een medisch getuigschrift neerlegt van 15 november 2022 waarin vermeldt wordt dat zij het vliegtuig niet kan nemen toont niet aan dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing en tot 15 november 2022 niet bij machte was gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de verwerende partij voorts rekening heeft gehouden met de evolutie van de zwangerschap blijkt uit het feit dat zij ook verwijst naar de mogelijkheid voor verzoekende partij om in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen met bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Het kwam (en komt) verzoekende partij aldus toe, wanneer zij op objectieve wijze kan aantonen dat zij toch verhinderd is om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, de verwerende partij in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om een verlenging van de uitvoeringstermijn te vragen. Het loutere feit dat zij zwanger is en daardoor mogelijks tijdelijk verhinderd is te reizen, doet evenwel geen afbreuk aan de rechtmatige vaststelling dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, temeer de wetgever via artikel 74/14 van de vreemdelingenwet voorzien heeft dat verzoekende partij kan vragen om de uitvoeringstermijn te verlengen indien zij toch tijdelijk niet bij machte zou zijn om uitvoering te geven aan het bevel.

2.8.2. Ook wat betreft het voorgehouden gezinsleven heeft de verwerende partij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij dat zij zwanger is van een Belgische persoon en dat zij daarmee een relatie heeft. De verwerende partij stelt echter in hoofdzaak vast dat er geen bewijzen voorliggen van deze relatie en dat een loutere verklaring niet afdoende is. Ook ligt er geen enkel bewijs voor van het ouder-/vaderschap.

Thans voegt verzoekende partij een getuigenis van de Belgische persoon waarin deze stelt dat hij het ongeboren kind wil erkennen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met deze subjectieve getuigenis geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat er geen bewijzen voorliggen van haar relatie met deze persoon noch enig bewijs van diens vaderschap. Een subjectieve verklaring van een Belgische onderdaan zonder dat dit ook maar enigszins ondersteund wordt door concrete en objectieve bewijzen van relatie/vaderschap volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat verzoekende partij werkelijk een relatie heeft met deze persoon of dat deze persoon werkelijk de vader is van het ongeboren kind. De Raad wijst in dat verband bovendien ook op de rechtspraak van het EHRM, waarin wordt geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de Belgische persoon en het ongeboren kind. Uit voorgaande blijkt ook dat verzoekende partij zelf niet aantoont dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie in België heeft zodat ook op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Daarenboven gaat verzoekende partij er met haar betoog ook aan voorbij dat de verwerende partij evenzeer rekening heeft gehouden met het feit dat er toch sprake zou zijn van een

beschermenswaardig gezinsleven, *quod non*. Zo motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij in dat geval de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, wat ook kan vanuit het buitenland. Verzoekende partij betwist deze motivering op geen enkele wijze.

Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande aldus niet aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

2.8.3. Tenslotte heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met het attest van een psycholoog dat verzoekende partij had neergelegd. Vooreerst wijst de verwerende partij er op dat een psycholoog geen arts is en dus geen diagnose stelt. Verder, wat betreft het neergelegde attest van een gynaecoloog stelt de verwerende partij vast dat er geen actuele medische informatie is dat verzoekende partij op het moment van het treffen van de verwijderingsmaatregel verhinderd is te reizen. De verwerende partij verwijst tevens weer op de mogelijkheid om in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een verlenging van de uitvoeringstermijn te vragen.

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekende partij slechts een attest van een psycholoog heeft voorgelegd waarbij deze stelt dat verzoekende partij enkele keren bij haar is geweest en dit vanaf 2019. Verder worden in het attest in essentie de verklaringen van verzoekende partij weergegeven en wordt gesteld dat verzoekende partij sterk lijdt onder een traumatische weerslag maar dat zij zich desondanks toch voortdurend tracht verder te integreren, ontwikkelen en werken. De Raad kan de verwerende partij volgen dat een psycholoog geen arts is en dus geen diagnose stelt. Uit het attest blijkt ook niet dat de reden waarom verzoekende partij in het verleden een psycholoog geconsulteerd heeft – blijkens het attest van 4 oktober 2022 zou de laatste consultatie plaats gevonden hebben op 26 januari 2022 – haar verhindert terug te keren naar het herkomstland. Zo wordt in het attest gesteld dat verzoekende partij vreest voor een terugkeer naar het herkomstland omdat zij aldaar dreigt blootgesteld te worden aan de mensen die deel uitmaken van het prostitutienetwerk en die een machtspositie bekleden. Deze door de verzoekende partij verklaarde vrees komt overeen met haar vluchtrelaas waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2021 geoordeeld heeft dat haar verklaringen omtrent (gedwongen) prostitutie alsook haar overige verklaringen omtrent haar vrees ongeloofwaardig zijn. De Raad heeft deze beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 276 909 van 2 september 2022. Verzoekende partij maakt met een verwijzing naar het attest van de psycholoog aldus niet aannemelijk dat de daarin opgenomen verklaringen van vrees tot terugkeer het treffen van een verwijderingsmaatregel in de weg staan. Voorts blijkt niet dat de mentale problemen die verzoekende partij zou kennen van die aard zijn dat deze een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, temeer in het attest ook wordt erkend dat verzoekende partij ondanks haar mentale problemen voortdurend tracht zich verder te integreren, te ontwikkelen en te werken. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij omtrent haar mentale problemen geen medisch stuk opgesteld door een arts heeft voorgelegd waaruit een diagnose blijkt alsook waaruit blijkt dat deze diagnose een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende aandacht zou hebben gehad voor haar psychische gezondheidstoestand bij het treffen van de bestreden beslissing. Uit haar betoog desbetreffend kan niet blijken dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op de besluitvorming.

De Raad herhaalt voorts dat het attest van de gynaecoloog dat verzoekende partij had voorgelegd enkel melding maakte van een zwangerschap maar niet van een onmogelijkheid tot reizen. Zoals hoger reeds gesteld is de bevalling voorzien op 7 april 2023. De vrijwillige termijn voor uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten bedroeg dertig dagen. Ten laatste eind november 2022 diende verzoekende partij aldus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij die een medisch getuigschrift neerlegt van 15 november 2022 waarin vermeldt wordt dat zij het vliegtuig niet kan nemen toont niet aan dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing en tot 15 november 2022 niet bij machte was gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de verwerende partij voorts rekening heeft gehouden met de evolutie van de zwangerschap en de impact op de mogelijkheid tot reizen blijkt uit het feit dat zij ook verwijst naar de mogelijkheid voor verzoekende partij om in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen met bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Het kwam (en komt) verzoekende partij aldus toe, wanneer zij op objectieve wijze kan aantonen dat zij toch verhinderd is om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, de verwerende partij in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om een verlenging van de uitvoeringstermijn te vragen.

Nu de verwerende partij rekening heeft gehouden met de evolutie van de zwangerschap en de impact daarvan op de mogelijkheid tot reizen, toont de verzoekende partij – door het neerleggen van een attest van 15 november 2022 waarin gesteld wordt dat zij het vliegtuig niet kan nemen – niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond, daar verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij, zou zij wel zijn gehoord, bepaalde elementen had kunnen aanvoeren zodanig dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.9. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER